

Arrest

nr. 239 845 van 19 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
VOOGD: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 mei 2003.

De verzoekende partij komt België binnen op 12 november 2015 en dient op 17 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 oktober 2019 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 4 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U, A. M., beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Gawchak, dat gelegen is in het district Sorkhrod van de provincie Nangarhar. U bent Arab en soennitisch moslim. U ging drie jaar naar school en stopte hiermee nadat uw vader vermist raakte. Op tien- of elfjarige leeftijd begon u te werken in een farmacie.

Uw vader had verschillende jobs, namelijk voor WRI, LLC en IMC. Hij werkte als ambulancier en als verpleger en daarnaast werkte hij ook voor de ontmijningsdienst bij IMC. U kan niet met zekerheid zeggen of het laatste werk van uw vader als ambulancier dan wel als ontmijner was. U verklaart dat hij zijn kantoor had in Jalalabad op het moment dat hij voor IMC werkte. Hij ging ontmijnen in Kunar, Hesarak, Sherzad en Chaparhar. Ook ging hij naar de scholen van deze plaatsen om te sensibiliseren over het gevaar van mijnen.

Op een bepaald moment kreeg uw vader een eerste dreigbrief van de taliban. Hierin werd hij gevraagd om met zijn werkzaamheden te stoppen en zich aan te sluiten bij de taliban, alsook om zijn zonen mee te brengen en te registreren in een madrassa. Indien uw vader dit verzoek niet zou inwilligen, zou hij gedood worden, zo verklaart u. Later werd een tweede dreigbrief op de deur geplakt. Ook hierin stond vermeld dat uw vader, indien hij het verzoek van de taliban niet ter harte zou nemen, gedood zou worden samen met zijn familieleden. Toch weigerde uw vader nog steeds in te gaan op hun wensen. Nadat uw moeder de derde dreigbrief ontdekte die werd binnen gegooid, belde zij uw oom om te vragen wat deze brief betekende. In de brief stond geschreven dat de beslissing gemaakt was om uw vader te doden. Vervolgens belde uw moeder naar uw vader om melding te maken van de brief en hem te vragen naar huis te komen. Hierop overlegde uw vader met de malik en bracht hij ook zijn werkgever op de hoogte van de dreigbrieven. Zijn werkgever lichtte hem in over het feit dat ze mensen met hogere functies konden contacteren om hem naar Amerika te sturen. Uw vader ging bovendien ook langs bij de politie van Jalalabad om melding te maken van de bedreigingen. De daaropvolgende nacht kwam de taliban langs in uw huis. Uw vader werd opgebeld en vervolgens werd hem gemeld dat er mannen voor zijn huis stonden. Onmiddellijk ontsnapte hij uit het huis en werden u en uw broer verstoppt in de tandoor (oven). Kort nadien viel de taliban effectief binnen en begonnen ze het huis te doorzoeken. Ze informeerden uw moeder van het feit dat hun grote leider besloten had om haar man en zijn kinderen te doden. Sinds die nacht is uw vader vermist. De volgende morgen kwam uw oom van moederszijde, M. genaamd, naar uw ouderlijk huis. Hij nam u en al uw familieleden mee naar zijn huis in Qalai Dasht, waar jullie vervolgens bleven wonen gedurende twee maanden. In die periode werd uw ouderlijk huis in brand gestoken.

Circa twee jaar geleden verliet u Afghanistan samen met uw broer H.. Onderweg, in Urumiya te Iran, verloor u uw broer echter uit het oog. Na aankomst in België, verzocht u om internationale bescherming op 17 december 2018. Tot op heden heeft u geen nieuws van uw broer of uw vader.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielmotieven legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, badges van het werk van uw vader, foto's en certificaten van zijn werk, een klachtenbrief die uw vader liet opstellen bij de politie, drie dreigbrieven van de taliban en een enveloppe.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo moet worden vastgesteld dat uw asielmotieven slechts weinig geloofwaardig zijn.

Vooreerst geeft u aan dat u begon te werken in de apotheek om uw familie te ondersteunen nadat uw vader vermist was geraakt (CGVS, p. 4). U begon te werken op een leeftijd van tien à elf jaar (CGVS, p. 5), zo stelt u. U zegt vervolgens dat u ongeveer gedurende drieënhalf jaar heeft gewerkt in de apotheek (CGVS, p. 5). Dit klemmt echter behoorlijk met uw latere verklaringen bij het CGVS, waar u immers plots stelt dat u het land verliet twee maanden nadat uw vader vermist raakte (CGVS, p. 5-16). Dit is zeer eigenaardig en roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Op een ander moment tijdens het gehoor geeft u overigens aan dat u uw taskara verkreeg op een leeftijd van dertien à veertien jaar, en u voegt er aan toe dat uw vader er op dat moment wél nog was (CGVS, p. 7). Ook dit is bijzonder eigenaardig, net als het feit dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken op 14.06.2019 nog verklaarde dat uw vader vermist raakte negen maanden à één jaar voor uw vertrek uit het land (vragenlijst DVZ punt 15). Dat u voortdurend wijzigende verklaringen aflegt over het moment waarop uw vader zou zijn verdwenen en over de periode dat u nadien nog in een apotheek zou hebben gewerkt, is zeer opvallend en doet twijfels rijzen bij uw geloofwaardigheid.

Wanneer u geconfronteerd wordt met dit verschil in verklaringen, zegt u dat 'ze' in het vorig interview de tijd rekenden waarin u onderweg was (CGVS, p. 16). Niet alleen is het weinig aannemelijk dat het personeel van de Dienst Vreemdelingenzaken op eigen initiatief berekeningen zou maken maar, belangrijker, is het tevens zo dat deze bewering van u op geen enkele manier een verklaring weet te bieden voor de vastgestelde incoherenties.

Bovendien is het hierbij aansluitend vreemd dat u uw vertrek geenszins kan situeren in de kalender. Gevraagd naar het moment waarop u vertrok uit Afghanistan, geeft u namelijk eerst aan zich dit niet te kunnen herinneren (CGVS, p. 14). Wanneer aangedrongen wordt om een schatting te maken, zegt u dat het ongeveer twee jaar geleden of iets minder was (CGVS, p. 14). De maand kan u zich evenwel niet herinneren, noch kan u het seizoen benoemen (CGVS, p. 14). U zegt dat het de tijd was van tarwe en peper, maar of de tarwe geoogst dan wel gezaaid werd weet u dan weer niet (CGVS, p. 14-15). Het CGVS acht het erg opmerkelijk dat u zelfs het seizoen van vertrek niet kan benoemen.

Wat betreft uw verklaringen omtrent de inval van de taliban in uw huis, dient opgemerkt te worden dat deze evenzeer bedenkelijk zijn.

U stelt dat uw vader verdween nadat hij op de hoogte werd gebracht van het feit dat er talibanleden voor zijn huis stonden (CGVS, p. 15). Uit de dreigbrieven bleek dat ze zowel uw vader wilden vatten, als u en uw broer (zie map documenten). Gevraagd hoeveel talibanleden die avond effectief binnenkwamen, zegt u dat uw moeder vertelde dat het er veel waren, maar dat er slechts drie van hen binnen kwamen zoeken (CGVS, p. 16). Uit deze modus operandi blijkt dus duidelijk dat ze het gemunt hadden op u, uw broer en uw vader. Het is in dat opzicht weinig geloofwaardig dat uw vader er toch in zou zijn geslaagd om ongemerkt uit het huis te ontsnappen en te verdwijnen. Dat u verder ook niet weet wat zijn plan was op het moment van zijn ontsnapping (CGVS, p. 15), is een ander eigenaardig gegeven. Immers, aangezien hij reeds eerder werd belaagd door de taliban via dreigbrieven kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij reeds nagedacht zou hebben over een mogelijke inval en de mogelijkheden om zichzelf en zijn familie in veiligheid te brengen. Dat u, als één van zijn twee oudste zonen (vragenlijst DVZ punt

17 en CGVS, p. 4), hierover kennelijk niet op de hoogte was, mag dan ook erg verbazen. Meer nog, dat uw vader er geen graten in zag om zelf, samen met zijn familieleden, in zijn huis te blijven wonen nadat daar reeds drie dreigbrieven werden gebracht, is eens te meer een gegeven dat uw geloofwaardigheid op de helling stelt. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat het overigens vreemd is dat de leden van de taliban die uw huis doorzochten u en uw broer geenszins zouden ontdekt hebben in de tandoor. Immers, wanneer ze daadwerkelijk naar jullie op zoek waren, kan logischerwijs verwacht worden dat ze tijdens hun huiszoeking elke plaats zouden onderzoeken om u te vatten. Dat ze daarbij nalieten om in de oven te kijken, is dan ook erg opmerkelijk.

Verder is het nog van belang om de situatie van uw familieleden op dit moment te belichten.

U zegt dat uw familieleden - met uitzondering van uw vader en broer H. die vermist zijn – nu allemaal bij uw oom van moederszijde in Qalai Dasht wonen (CGVS, p. 12). U situeert dit dorp op ongeveer twintig à vijfentwintig minuten van uw dorp Gawchak (CGVS, p. 4). Via uw oom M. vernam u vorige maand dat het goed gaat met uw familie (CGVS, p. 13-14). Gevraagd of uw familie nog problemen heeft gehad na uw vertrek zegt u dat de taliban niet weten waar ze zijn (CGVS, p. 14) en bevestigt u dat de taliban daar niet meer is langsgekomen (CGVS, p. 14). Het is echter een vreemd gegeven dat de taliban volgens uw verklaringen toch spionnen zouden gestuurd hebben (CGVS, p. 14), terwijl ze uw familieleden kennelijk tot op heden nog steeds niet hebben gevonden. Aangezien u reeds ettelijke tijd geleden bent vertrokken uit Afghanistan, en het dorp Qalai Dasht in de nabijheid ligt van het dorp waar u aanvankelijk woonde, mag dit immers verbazen. Deze vaststelling doet dan ook verdere vragen rijzen bij uw verklaringen.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat uw asielmotieven slechts weinig geloofwaardig zijn. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara en deze van uw vader bevestigen de identiteit van uw beide. Deze wordt door het CGVS echter niet onmiddellijk betwist. In verband met de overige documenten die u voorlegt en die betrekking hebben op de werkzaamheden van uw vader, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in deze beslissing niet meteen betwijfelt dat uw vader dit werk ooit gedaan heeft. Echter, er wordt tegelijkertijd ook vastgesteld dat u niet weet of uw vader ambulancier dan wel ontmijner was op het moment dat hij de problemen met de taliban zou hebben gekend (wat de ongeloofwaardigheid van deze problemen nogmaals in de verf zet – CGVS, p.9-12) en dat de voorgelegde documenten van de periode 2004 tot 2013 dateren. U legt geen werkgerelateerde stukken voor die dateren van na 2013 of die dichterbij te situeren zijn bij het moment van uw vertrek. Aangezien u er verder niet in slaagt om aannemelijke verklaringen af te leggen over de inval van de taliban die onmiddellijk voorafging aan uw vaders voorgehouden verdwijning, hetgeen een direct gevolg was van zijn werkzaamheden, doet dit sterk vermoeden dat uw vader deze werkzaamheden reeds aanzienlijke tijd voor uw vertrek beëindigde en jullie geen geloofwaardige problemen gekend hebben naar aanleiding van zijn activiteiten. Wat betreft de overige documenten dient onderstreept te worden dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>) of

<https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin

worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen

en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijft daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dit is in casu niet het geval.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan

men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het standpunt van de partijen

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat een beoordelingsfout begaan werd. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de motieven die betrekking hebben op de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot de chronologische hiaten voert de verzoekende partij aan dat uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de tolk haar moeilijk kon begrijpen wanneer haar werd gevraagd waarom en wanneer zij bij de apotheek begon te werken. In haar verzoekschrift vermeldt de verzoekende partij de passage waarop haar betoog betrekking heeft. De verzoekende partij benadrukt dat er blijkbaar een misverstand ontstaan is, mogelijks door vertalingsmoeilijkheden die toen ook door de tolk gemeld werden. De verzoekende partij stelt dat haar vader niet thuis was omdat hij langdurig afwezig was omwille van zijn werkzaamheden toen zij werkzaam was in de apotheek. De verzoekende partij vervolgt dat het over het moment waarop haar vader verdween zij in de fiche minderjarige ingevuld had dat hij al 9 maanden tot een jaar spoorloos was. Op het commissariaat-generaal refereerde de verzoekende partij naar dit gehoor. De verzoekende partij betoogt dat het waarschijnlijk is dat zij de duur van de verdwijning van haar vader ten aanzien van haar aankomst in België aangaf tijdens het gehoor van 14 juni 2019. De verzoekende partij stelt dat: *"De door verzoeker geschetste chronologie kan ook worden bevestigd door de documenten die hij heeft neergelegd, namelijk de drie dreigbrieven en de klacht van zijn vader.*

De eerste dreigbrief is gedateerd van 02/11/1396, zijnde 22/01 /2018;

De tweede dreigbrief is gedateerd van 15/11/1396, zijnde 04/02/2018;

De derde dreigbrief is gedateerd van 03/12/1396, zijnde 22/02/2018.

De klacht is gedateerd van 10/12/1396, zijnde 01/03/2018.

Zijn vader verdwijnt dus op 02 of 3 maart 2018 (CGVS, p. 15 : hij schreef een petition en de volgende dag in de nacht, de taliban viel ons huis aan).

Verzoeker dient zijn asielaanvraag in op 17 december en schat dat zijn reis ongeveer 7 maanden duurde, wat zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer half mei 2018 plaatst, wat inderdaad overeenkomt met de rest van zijn relaas en het feit dat hij ongeveer twee maanden na de verdwijning van zijn vader het land verlaat."

De verzoekende partij concludeert dat gezien haar uitleg, de vertalingsmoeilijkheden tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS en de coherentie van haar relaas met de neergelegde documenten moet worden besloten dat er geen chronologische incoherenties zijn in haar relaas.

Ten tweede stelt de verzoekende partij dat zij slechts drie jaar naar school gegaan is waardoor zij zich moeilijk in tijd en ruimte kan situeren ten aanzien van maanden of seizoenen. De verzoekende partij stelt dat ze het moment van haar vertrek situeert ten aanzien van het seizoen van de pepers. De verzoekende partij stelt dat ze steeds coherent geweest is over de duur van haar reis van Afghanistan tot België, ongeveer zeven maanden. Dit laat toe om haar vertrekdatum rond de maand mei 2018 te situeren.

Ten derde stelt de verzoekende partij dat zij nooit gezegd heeft dat haar vader erin geslaagd is om te ontsnappen. De verzoekende partij benadrukt dat zij steeds consequent gesteld heeft dat zij haar vader nooit meer heeft gezien en dat zij geen nieuws heeft gekregen sinds die datum. De verzoekende partij stelt niet te kunnen antwoorden op de vraag of haar vader ontsnapt is.

Ten vierde stelt de verzoekende partij dat alhoewel zij onwetend was of haar vader een noodplan had kon zij wel informatie geven over de projecten van haar vader, het feit dat hij met zijn oversten had afgesproken en dat er sprake was van een overplaatsing omwille van veiligheidsredenen of een visa vragen voor de Verenigde Staten van Amerika wat met hoger geplaatste personen moest besproken worden.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: *“Daar waar verwerende partij stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers vader met zijn familie in zijn eigen huis bleef wonen moet er het volgende worden gesteld:*

Ten eerste, worden de drie dreigbrieven in een tijdspan van één maand achtergelaten, tussen 22/01/2018 et 22/02/2018.

Een week later wordt er een klacht ingediend door verzoekers vader. Verzoekers vader had ook met zijn baas gesproken om overplaatsing te vragen. Verzoekers vader is dus niet passief gebleven toen hij bedreigd was maar heeft in tegendeel redelijke stappen ondernomen om bescherming te vragen.

Ten tweede heeft verzoekers vader een conflict met zijn twee broers waardoor er langs deze kant geen beschermingsmogelijkheid bestaat (CGVS, p. 13).”

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij haar moeder niet rechtsreeks kon aanspreken en dat zij in een ander dorp bij een moederlijke oom verblijft. Op zich sluit dit niet uit dat de verzoekende partij wel een risico loopt in geval van terugkeer gezien zij bij naam vermeld wordt in de dreigbrieven, in tegenstelling tot de andere familieleden.

De verzoekende vervolgt dat: *“de beoordeling van de geloofwaardigheid van een relaas is gedeeltelijk een subjectieve appreciatie. Om het zo objectief mogelijk te houden wordt er meestal rekening gehouden met de inhoud van de verklaringen van een verzoeker, de coherentie van deze verklaringen en het al dan niet neerleggen van ondersteunende documenten.*

Het is niet omdat sommige aspecten van een relaas als weinig waarschijnlijk kunnen voorkomen dat deze ongeloofwaardig zijn in het Afghaans context die verschilt van het Belgisch context. Om het risico op subjectiviteit te verminderen is het dus nuttig na te gaan of verzoeker kwalitatief en kwantitatief informatie kon geven over de gebeurtenissen die hij inroept, of zijn verklaringen in de grote lijnen coherent zijn en of hij documenten die zijn verklaringen staven kon neerleggen.

Het CGYS stelt ook dat het aangewezen is om een groter gewicht te geven aan objectieve elementen voor minderjarigen.

Men moet besluiten dat verzoeker kwalitatief en kwantitatief veel informatie kon geven over de werkzaamheden van zijn vader, rekening houdende met :

Zijn leeftijd en positie van minderjarige;

Het feit dat zijn vader voor lange periodes afwezig was voor zijn werk en er dus weinig momenten waren om van hem te horen wat zijn werk inhield.

Met uitzondering van de chronologische problemen die hierboven uitgelegd werden is het relaas van verzoeker coherent. De uiteengezette chronologie is ook bevestigd door de documenten die hij neerlegt (de drie dreigbrieven en de klacht, hierboven uitgelegd).

Verzoeker is overtuigend over de werkzaamheid van zijn vader die van hem een specifiek doelwit van de Taliban maakt. Verwerende partij betwist niet dat verzoekers vader als verpleegster en ontmijner werkte, op verschillende momenten en dat hij dus met buitenlanders werkachtig was. De Eligibility

guidelines van de UNHCR (toegevoegd aan het dossier door de verwerende partij) geven duidelijk aan dat verzoekers vader dus mogelijks een doelwit van de Taliban is (pp. 39-44).

Verzoeker zelf is ook een potentieel doelwit, als familielid van iemand die gevisieerd is, aldus de Eligibility guidelines (p. 48).

6. Het CGYS weigert bewijswaarde te verlenen aan de dreigbrieven en aan de klacht aan de politie. Omdat zij menen dat verzoekers relaas niet geloofwaardig is en omwille van de corruptie in Afghanistan en het feit dat Afghaanse documenten gemakkelijk en vaak vervalst worden.

Door te stellen dat documenten enkel in overweging genomen kunnen worden als zij een geloofwaardig relaas ondersteunen sluit verwerende partij uit dat documenten de geloofwaardigheid van een relaas zouden kunnen herstellen. Dit heeft als gevolg dat geen enkel bewijswaarde toegekend kan worden aan een document ééns het CGYS van oordeel zou zijn dat het relaas ongeloofwaardig is.

De wettelijke bepalingen stelt echter dat het CGVS rekening moet houden met de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten (artikel 48/6, §5 van de wet van 15.12.1980). Waar het CGVS meent dat hij geen rekening dient te houden met de neergelegde documenten aangezien hij al rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij als ongeloofwaardig acht, schendt hij artikel 48/6, §5 van de wet van 15.12.1980.

Het motief afgeleid door de hoge corruptie is gestereotypeerd, en volstaat dus niet om geen enkele rekening te houden met de neergelegde documenten.

Verzoeker heeft zich ook beperkt tot het neerleggen van documenten maar heeft deze ook toegelicht. Hij kon context geven over het ontvangen van de derde dreigbrief, hoe de twee eerste dreigbrieven ontdekt werden, de reactie van zijn moeder, zijn oom, zijn vader, de stappen die werden ondernomen naar de hiërarchie van zijn vader, naar het district, naar de Malik van het dorp, de werk van zijn vader, zijn taken en de provincies waar hij moest werken, enz."

Voorts gaat de verzoekende partij in op artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet en wijst op zijn psychologische toestand. De verzoekende partij meent dat haar een groot voordeel van twijfel moet toegekend worden omwille van haar kwetsbaarheid als minderjarige en omwille van haar psychologische toestand. De verzoekende partij wijst erop dat ze een uitgebreid psychologisch verslag bijbrengt. Uit dit verslag blijkt onder meer dat ze concentratiestoornissen en geheugenstoornissen heeft. De verzoekende partij heeft ook chronologische moeilijkheden.

In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de subsidiaire beschermingsstatus. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar de UNHCR guidelines van 31 augustus 2018 en naar de EASO Country Guidance van juni 2019. De verzoekende partij citeert uit de EASO Country Guidance van juni 2019 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad. Voorts stelt de verzoekende partij dat: *"In casu zijn er wel persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker om te besluiten dat hij een verhoogd risico loopt in geval van terugkeer:*

1. het feit dat het niet betwist is dat zijn vader met buitenlanders als verpleegster en ontmijner werkzaam was;

2. de psychologische problemen van verzoeker die hem zullen dwingen om psychologische en medische opvolging te zoeken.

Dit laatste is van belang voor twee redenen. Ten eerste omdat verzoeker minder in staat zal zijn om het gevaar te evalueren. Dit is ook een gevolg van zijn minderjarigheid. Ten tweede omdat hij zich vaak zal moeten verplaatsen naar zorginstellingen die op hun beurt het doelwit zijn van de insurgenten in het asymmetrisch conflict dat zij in Jalalabad voeren: The Taliban as well as the ISKP are active in the provincial capital. The conflict in the city is characterised by asymmetric tactical warfare with suicide bombing and IEDs as weapons of attack. The attacks target security forces and government administrations as well as civilians, including places of worship, education facilities, an international NGO and other 'soft' targets. (EASO country guidance, p. 109)."

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt dat haar vader verschillende jobs uitgeoefend heeft, namelijk voor WRI, LLC en IMC waar hij als ambulancier, verpleger en ontmijner gewerkt heeft. De verzoekende partij stelt dat haar vader bedreigd werd door de taliban omwille van zijn tewerkstelling. De taliban eiste dat hij zou stoppen met dit werk en zich bij hen zou aansluiten, alsook dat hij de verzoekende partij en haar oudste broer in een madrassa zou registreren. De verzoekende partij verklaart dat twee maanden voor haar vertrek uit Afghanistan leden van de taliban hun huis zijn binnen gekomen, nadat ze reeds drie dreigbrieven opgestuurd hadden, maar dat haar vader net op tijd wist te ontsnappen en dat hij sindsdien verdwenen is. Zij en haar broer konden zich in de oven verstoppen waardoor de taliban hen niet gevonden heeft. Hierna heeft de verzoekende partij samen met haar gezin gedurende twee maanden bij een oom van moederzijde gewoond. Deze persoon heeft de vlucht van de verzoekende partij en haar broer geregeld. De verzoekende partij stelt dat zij omwille van voormelde bedreiging Afghanistan met haar oudste broer verlaten heeft, maar dat zij haar oudste broer in Iran kwijtgeraakt is.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende stukken bij: haar taskara, de taskara van haar vader, de badges van het werk van haar vader, foto's en certificaten van zijn werk, een klachtenbrief die haar vader liet opstellen bij de politie, drie dreigbrieven van de taliban en een enveloppe.

Zowel uit de UNHCR guidelines van 30 augustus 2018 als uit de EASO guidance note van juni 2019, blijkt dat een persoon die gelinkt is met of die beschouwd wordt als een persoon die steun verleent aan de overheid en/of de internationale gemeenschap, met inbegrip van de internationale militaire strijdkrachten, nood kan hebben aan internationale bescherming op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of andere relevante grond, daar de overheid in het algemeen in de onmogelijkheid is om hen te beschermen van een dergelijke vervolging. In de EASO guidance nota van juni 2019 wordt ook vermeld dat familieleden van personen die een dergelijk profiel mogelijk ook gevaar lopen op vervolging (p.51). Het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dient dan ook in het licht van deze informatie te worden beoordeeld.

In casu stelt de verzoekende partij dat zij en haar vader door de taliban bedreigd werden omwille van de tewerkstelling van haar vader. De documenten die de verzoekende partij bijbrengt staven de tewerkstelling van verzoekers vader als ambulancier en als chauffeur voor DynCorp Weapon Removal and abatement program. In het kader van deze tewerkstelling heeft haar vader ook verschillende opleidingen gevolgd. Op basis van de verschillende tewerkstellingscertificaten en opleidingscertificaten kan weliswaar enkel vastgesteld worden dat de vader van de verzoekende partij deze werkzaamheden van 2004 tot 2013 uitgeoefend heeft. Er worden ook vijf foto's bijgebracht, maar deze laten niet toe om

anders te oordelen daar ze ongedateerd zijn. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij, rekening houdend dat zij minderjarig is, tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn om aan te nemen dat haar vader deze functies tot in 2018 uitgeoefend heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij niet weet of haar vader op het ogenblik van de voorgehouden problemen met de taliban als ontmijner of ambulancier tewerkgesteld was (gehoorverslag 3 oktober 2019, p. 9). Nochtans blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij wel wat wist te vertellen over de tewerkstelling van haar vader (gehoorverslag 3 oktober 2019, p. 9-12). Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij bij haar vader was toen deze kennis nam van de tweede dreigbrief en dat haar vader nadat hij over de derde dreigbrief geïnformeerd werd naar huis is gekomen (gehoorverslag 3 oktober 2019, p. 8-9). In die omstandigheden kan er van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat zij kennis heeft van welke werkzaamheden haar vader op dat ogenblik uitoefende. Het loutere gegeven dat de vader van de verzoekende partij tot 2013 deze werkzaamheden voor verschillende (internationale) organisaties uitgeoefend heeft is op zich onvoldoende om als vluchteling erkend te worden. Uit voormelde rapporten van EASO en UNHCR blijkt dat zij een individualiseringsvereiste hanteren voor voormelde risicoprofielen. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar risicoprofiel(en) dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt omdat enerzijds er slechts kan aangenomen worden dat de vader van de verzoekende partij tot 2013 voor dergelijke organisaties gewerkt heeft en uit het vluchtrelaas van de verzoekende partij blijkt niet dat hij toen enige problemen met leden van de taliban ondervonden heeft. Anderzijds kan er ook geen geloof gehecht worden aan de voorgehouden problemen met de taliban voorafgaand aan verzoekers vertrek uit Afghanistan. Ten eerste omdat de vader van de verzoekende partij geen voorzorgsmaatregelen genomen heeft om de verzoekende partij en haar broer te beschermen na de ontvangst van de verschillende dreigbrieven. Uit de bijgebrachte dreigbrieven blijkt dat de taliban reeds vanaf de eerste dreigbrief het zowel gemunt had op de vader van de verzoekende partij als op de verzoekende partij zelf en haar broer. In dit opzicht is het zeer merkwaardig dat de verzoekende partij na ontvangst van de derde dreigbrief zelf thuis was, daar zij verklaard heeft gedurende de week te verblijven bij haar oom langs moederzijde omdat dit dichterbij de apotheek was waar zij werkte. Het gegeven dat de vader van de verzoekende partij geen stappen ondernomen heeft om zijn gezin beter te beschermen en de bedreigingen ernstig te nemen, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Voorts blijkt uit het relaas van de verzoekende partij dat zij enerzijds verklaard heeft dat haar moeder haar vader over de derde dreigbrief geïnformeerd heeft (gehoorverslag 3 oktober 2020, p. 8-9), maar anderzijds in het gehoor aangeeft dat zij haar vader over de derde dreigbrief geïnformeerd heeft (gehoorverslag 15 oktober 2020, p.15). Voorts blijkt uit het relaas van de verzoekende partij dat haar vader bij thuiskomst met de malik gesproken heeft en dat de verzoekende partij hierna naar haar oom teruggekeerd is omdat zij de volgende dag moest werken (gehoorverslag 3 oktober 2020, p.8-9). Uit bijgebrachte documenten blijkt dat de vader van de verzoekende partij acht dagen na de derde dreigbrief een klacht ingediend heeft. Uit verzoekers relaas blijkt dat de dag nadat de klacht werd ingediend de taliban naar hun thuis gekomen is (gehoorverslag 3 oktober 2020, p.15). Het gegeven dat de verzoekende partij voorhoudt dat ze na ontvangst van drie dreigbrieven steeds opnieuw naar huis terugkeerde ondermijnt de geloofwaardigheid van haar vervolgingsrelaas. Daarenboven indien de leden van de taliban daadwerkelijk verzoekers huis waren binnengedrongen kan er inderdaad logischerwijze verwacht worden dat ze elke plaats in het huis doorzocht zouden hebben en de verzoekende partij samen met haar broer in de 'tandoor' gevonden zou hebben.

De drie bedreigingsbrieven van de taliban en de klachtenbrief van de vader van de verzoekende partij laten niet toe om anders te besluiten. Met betrekking tot het geheel van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten dient nog te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg

is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen (administratief dossier stuk 13, Cedoca, COI Focus, “Afghanistan corruptie en documentenfraude”, 21 november 2017).

Aan haar aanvullende nota van 3 juli 2020 voegt de verzoekende partij een brief toe van het Belgische Rode Kruis. Uit deze brief blijkt dat CICR Kaboel de familie van de verzoekende partij in Afghanistan opgezocht heeft. Uit dit attest blijkt dat de moeder van de verzoekende partij en verzoekers oom in het dorp Kalay Dashed gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar verblijven. Voorts wordt in deze brief gesteld dat ze de bevestiging gekregen hebben dat verzoekers vader twee jaar geleden verdwenen is en dat de familie hem nog steeds zoekt. Uit deze brief blijkt geenszins waarom de vader van de verzoekende partij verdwenen is en evenmin dat dit het gevolg is van bedreigingen door de taliban. Dit attest heeft ook geen betrekking op de tewerkstelling van verzoekers vader voorafgaand aan het vertrek van de verzoekende partij uit Afghanistan.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij ook een attest van een psycholoog van 12 december 2019 toe. In dit attest liggen er onvoldoende elementen voor die erop wijzen dat de aangehaalde medische toestand een impact had op de mogelijkheid om verklaringen af te leggen. Het psychologisch attest wijst op symptomen van PTDS en dat zij slaap- en concentratieproblemen heeft, maar ook dat ze moeilijkheden heeft om traumatiserende verklaringen af te leggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het gehoor een aantal maanden voor dit psychologisch attest heeft plaatsgevonden. Noch de verzoekende partij, noch haar voogd of advocaat hebben deze elementen tijdens het gehoor aangehaald. De analyse van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud geeft aan dat de verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd en plausibel zijn, gelet op haar leeftijd. Noch de verzoekende partij noch haar advocaat maakten melding van een probleem in het verloop van het persoonlijk onderhoud waardoor kan geconcludeerd worden dat zij door de psychische klachten of medicatie geen invloed had op haar verklaringen tijdens het onderhoud. Er wordt verder niet aangetoond dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat is een coherent, volledig en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. Aldus kan dit attest de ongeloofwaardigheid van haar voorgaande verklaringen niet herstellen. Bovendien vormt een psychologisch verslag geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde.

Uit voorgaande besprekingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij aangaande de bedreigingen die tegen haar zouden zijn geuit. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade omwille van de tewerkstelling van haar vader in het verleden. Er zijn ook geen elementen voor handen om aan te nemen dat dit zo zal zijn als de verzoekende partij terugkeert naar Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vervolgingsvrees in Afghanistan omwille van het profiel van haar broer en maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij als sjiit dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij terugkeer in Afghanistan.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Juridische basis

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat,

wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” moet lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07,

§ 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *“Elgafaji”* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met *“improvised explosive devices”* (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de 'conflict severity' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoekers leven (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of zij in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Te dezen verklaart de verzoekende partij afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, wat door verwerende partij niet wordt betwist.

EASO heeft over Afghanistan reeds twee 'guidance notes' uitgebracht. In deze 'guidance notes' wordt de veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van objectieve landeninformatie beoordeeld. EASO hanteert daarbij een algemene benadering op provinciaal niveau (EASO, "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", juni 2019, p. 85). De veiligheidssituatie wordt per provincie geanalyseerd en de nood aan subsidiaire bescherming wordt per provincie beoordeeld in het licht van artikel 15, sub c), van de richtlijn 2011/95/EU.

In de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", van juni 2019, kwalificeerde EASO de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 110: "*that the degree of indiscriminate violence reaches such a high level in Nangarhar, except the capital city of Jalalabad, that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the province, would, solely on account of his or her presence on the territory of the province, face a real risk of being subject to the serious threat referred to in Article 15(c) QD.*").

Specifiek voor de stad Jalalabad, besluit EASO dat het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid, evenwel een 'loutere aanwezigheid' in het gebied zou niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de richtlijn 2011/95/EU vast te stellen (p. 110: "*In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD.*").

EASO oordeelt thans dat de provincie Nangarhar een gebied is waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. EASO voorziet evenwel in een uitzondering voor de stad Jalalabad, waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen ('*a lower level of individual elements*') is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Zowel uit de bestreden beslissing als uit de aanvullende nota van 26 juni 2020 blijkt dat de verwerende partij voor wat betreft de districten Surkhrod en Behsud, die behoren tot de provincie Nangarhar, tot een ander besluit komt dan wat wordt gesteld in de laatste EASO guidance note. Hoewel zij nagenoeg dezelfde landeninformatie als EASO gebruikt, stelt zij een meer gedetailleerde analyse te hebben

gemaakt waarbij zij oordeelt dat er actueel in deze twee districten van de provincie Nangarhar geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze districten louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

De Raad herinnert er aan dat verwerende partij, na onderzoek van de concrete actuele situatie in de herkomstlanden op basis van objectieve landeninformatie, in volledige onafhankelijkheid een beleid bepaalt dat betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie van burgers in deze herkomstlanden. Verwerende partij beschikt in het kader van dit landenbeleid dan ook over een zekere beoordelingsruimte.

De Raad wijst erop dat de EASO guidance note van juni 2019, zoals elk ander beleidsadvies afkomstig van derden, niet bindend is. Dit wordt ook uitdrukkelijk vermeld in de guidance note zelf (*"The country guidance, developed by the Member States and published by EASO, is not binding"*, EASO, *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"*, juni 2019, p. 9). De Raad merkt hierbij op dat de EASO guidance notes bovendien enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om tot een beoordeling *ex nunc* over te gaan.

Dit alles neemt niet weg dat van EU-lidstaten, zonder afbreuk te doen aan hun beslissingsbevoegdheid in individuele beschermingsverzoeken, verwacht mag worden dat zij rekening houden met een EASO guidance note wanneer zij beschermingsverzoeken behandelen en dit in het kader van een EU harmonisatie. EASO guidance notes vormen immers een instrument van praktische samenwerking tussen EU-lidstaten en dit in het kader van de doelstellingen van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel (hierna: GEAS), met name het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming ondersteunen en de convergentie in de besluitvormingspraktijken en asielbeslissingen doorheen de EU-lidstaten bevorderen. Deze EASO guidance notes worden opgesteld door een netwerk waar senior beleidsambtenaren van alle lidstaten in betrokken zijn en dat wordt gecoördineerd door EASO. Dit netwerk kreeg de taak om op basis van gemeenschappelijke landeninformatie een gezamenlijke beoordeling en een gezamenlijke interpretatie van de situatie in de herkomstlanden uit te voeren in het licht van de relevante bepalingen van het EU asielacquis (EASO, *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"*, juni 2019, p. 9, met verwijzing in voetnoot 1 naar de JBZ-Raadsconclusies van 21 april 2016, doc. nr. 8065/16, p. 10-12).

De EASO guidance note van juni 2019 vormt de weerslag van de gezamenlijk beoordeling van de situatie in Afghanistan door de senior beleidsambtenaren van de EU-lidstaten en werd goedgekeurd door de raad van bestuur van EASO, dat bestaat uit de operationele hoofden van de asieldiensten in de lidstaten of hun vertegenwoordigers. Hieruit blijkt dat verwerende partij betrokken was in het totstandkomingsproces van deze EASO guidance note.

Gelet op de beoordelingsruimte waarover de verwerende partij beschikt, wordt niet betwist dat de verwerende partij een ander standpunt kan innemen dan de voormelde niet-bindende EASO guidance note. Evenwel, gelet op de doelstellingen van GEAS, die niet alleen verwerende partij maar ook de Raad onderschrijft, mag van de verwerende partij worden verwacht dat zij afdoende en pertinente elementen aanreikt die onderbouwen waarom *in casu* kan worden afgeweken van de beoordeling in de EASO guidance note.

De Raad stelt vast dat EASO de mate van willekeurig geweld in elke provincie van Afghanistan beoordeelt op basis van zes indicatoren. Eén van deze indicatoren is de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie, waarbij EASO in het bijzonder verwijst naar informatie op districtsniveau die getrokken kan worden uit de *'conflict severity map'* van UNOCHA (EASO, *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"*, juni 2019, p. 85-86).

EASO heeft, rekening houdend met de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie Nangarhar, geoordeeld dat voor heel de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, de mate van willekeurig geweld aldaar zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van de provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

In andere woorden, volgens EASO is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied van de provincie Nangarhar bevindt, erdoor zou worden geraakt.

Dit betekent dat, indien wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, er wordt aangenomen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig zou zijn om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden of individuele elementen (EASO, *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”*, juni 2019, p. 82-83: *“In this category, ‘mere presence’ would exceptionally be considered sufficient and no further individual elements would need to be substantiated”*).

Gelet op wat voorafgaat en met inachtneming van alle landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van EASO over de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld dat het gewapende conflict in deze provincie kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van de provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Evenwel wijst de Raad erop dat EASO, met verwijzing naar artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU, zelf benadrukt dat de guidance note van juni 2019 de EU-lidstaten niet vrijstelt van de verplichting om elk beschermingsverzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze te onderzoeken. Elke beslissing moet verder gebaseerd zijn op de individuele omstandigheden van de verzoeker en de situatie in Afghanistan, in het bijzonder in de regio van bestemming, zoals deze bestaat op het moment van de beslissing volgens nauwkeurige en actuele landeninformatie verzameld uit verschillende bronnen.

Te dezen verklaart de verzoekende partij geboren te zijn in Ghochak, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. De verzoekende partij, die minderjarig is, heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaard dat haar vader verdwenen is en dat sinds haar vlucht uit Afghanistan haar moeder samen met de overige kinderen bij de broer van de moeder van de verzoekende partij in Qala Dasht verblijven. Uit de kaart die de verwerende partij aan haar aanvullende nota voegt blijkt dat dit dorp gelegen is op de grens van district Jalalabad en het district Surkhrod. Aan haar aanvullende nota voegt de verzoekende partij een brief toe Belgische Rode Kruis. Uit deze brief blijkt dat CICR Kaboel de familie van de verzoekende partij in Afghanistan opgezocht heeft. Uit dit attest blijkt dat de moeder van de verzoekende partij en verzoekers oom in het dorp Kalay Dashed gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar verblijven. Voorts wordt in deze brief gesteld dat ze de bevestiging gekregen hebben dat verzoekers vader twee jaar geleden verdwenen is en dat de familie hem nog steeds zoekt.

Volgens de beschikbare landeninformatie is er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan. Daarbij zijn bepaalde delen van het district Surkhrod opgegaan in een verstedelijkt gebied en maken bepaalde dorpen uit het district Surkhrod deel uit van een ruimere stadsregio. Uit de kaarten gevoegd aan de aanvullende nota blijkt dat dit ook geldt voor het dorp waar de moeder van de verzoekende partij heden verblijft, Qala Dasht.

De Raad leest in de landeninformatie dat de veiligheidssituatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Alle provinciale hoofdplaatsen, inclusief de stad Jalalabad, en de belangrijkste bevolkingscentra staan onder controle van de Afghaanse overheid. Steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. In de stad Jalalabad is de controle van de veiligheid van de stad tevens overgedragen aan het Afghaanse leger.

Gelet op wat voorgaat, blijkt dat niet ernstig betwist kan worden dat het dorp waar de moeder van de verzoekende partij heden verblijft en waarnaar de verzoekende partij als minderjarige dient terug te keren, in werkelijkheid en *de facto* een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

In dit opzicht volgt de Raad de analyse zoals voorgesteld door EASO en overweegt hij dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en, gezien de beschikbare landeninformatie, bij uitbreiding ook de veiligheidssituatie in de agglomeratie errond, zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. De Raad hecht hierbij in het bijzonder belang aan de omstandigheid dat het niet betwist is dat dit gebied onder controle is door de Afghaanse overheden en veiligheidsdiensten. Alles in acht

genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoekers heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoekers hoog blijft. Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming dan dat er actueel in haar regio van terugkeer geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt onderzocht of verzoekers zich in de tweede hypothese bevinden. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij het bewijs kan leveren dat zij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het dorp Qala Dasht, gelegen in de agglomeratie van de stad Jalalabad, in de provincie Nangarhar, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in hun regio van herkomst dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld aldaar niet dermate hoog is dat elke burger louter door haar aanwezigheid in deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico voor verzoekers bestaat.

Zoals reeds gesteld, oordeelt de Raad, alle elementen in acht genomen, dat het willekeurig geweld in de regio van herkomst van de verzoekende partij een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger bij terugkeer aldaar een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In casu betreft het een minderjarige verzoeker om internationale bescherming, wiens vader verdwenen is en die een psychologisch attest bijbrengt van een psycholoog die haar sinds september 2019 volgt. Uit dit psychologisch attest blijkt dat de verzoekende partij symptomen van post-traumatische stresssyndroom (hierna: PTSS) vertoont en dat zij onder meer angstaanvallen heeft. In dit attest wordt

ook ingegaan op gebeurtenissen die zich in Iran hebben voorgedaan alwaar de verzoekende partij stelt dat zij gefolterd werd. Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij vermeld heeft dat zij in Iran veel meegemaakt heeft, maar dat hierover werden geen verdere vragen gesteld (gehoorverslag 3 oktober 2019, p.15). Ter terechtzitting preciseert de advocaat van de verzoekende partij dat de psycholoog door de centrum-arts aangesteld werd. Daar de partijen geen informatie bijgebracht hebben over posttraumatische stressstoornis *an sich* en de gevolgen ervan, kan de Raad niet nagaan of de verzoekende partij ten gevolge van de aangegeven PTSS een verhoogde kwetsbaarheid heeft bij een terugkeer naar het district Surkrod gelegen in de provincie Nangarhar. Dit klemt des te meer omdat er volgens de hoger aangehaalde landeninformatie willekeurig geweld aldaar aanwezig is en de mate van dit geweld van die aard is dat een minimum aan persoonlijke omstandigheden kan volstaan om aan te nemen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoekende partij in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht bijgevolg bijkomende informatie hieromtrent noodzakelijk om verzoekers nood aan subsidiaire bescherming naar behoren te kunnen beoordelen.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 december 2019 wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS